

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμηνίος δρ. 10.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνιοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'.—Τόμος 30δς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 3 Νοεμβρίου 1923

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 47

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΑ'.

Ἀδελφός Ἰδωλῶν

Δυὸ χρόνια πέρασαν. Ἡ Ζίνα ντὲ Φιρστάτ πλησιάζει τὰ δεκαοχτώ. Ἐγινε κοπέλλα ὁμορφὴ καὶ τόσο χαριτωμένη, ὅσο ἦταν ἄλλοτε ἡ μικρὴ Βασίλισσα. Τώρα ὅμως ἔχει μιὰν ἔκφραση πρὸ σοβαρῆς καὶ πρὸ βαθεῖας.

Ἄλλοτε, εὐθὺς μόλις τῆς ἔφερναν τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση σ' ὁποιοδήποτε πείσμα τῆς, μιὰ μικρὴ ρυτίδα φαινόταν ξαφνικὰ ἀνάμεσα στὰ φρύδια τῆς καὶ ἔδινε μιὰ σκληρότητα στὴ φυσιογνωμία τῆς.

Τώρα, ἡ ρυτίδα αὐτὴ ἔχει σβύσει. Ὅπως καὶ πρὸ δύο χρόνων, ἡ Ζίνα εἶναι καὶ τώρα τὸ καλύτερον ἠθικὸ στήριγμα τῆς θεῖας τῆς καὶ ἡ στενότερη φίλη τῆς κυρίας Ἐριώ. Ἡ τελευταία αὐτὴ μάλιστα συμβουλευέται πολλὰς φορὲς τὴ μαθήτριά τῆς, ὅταν βρίσκεται σὲ καμμιὰν ἀμηχανία, γιὰτὶ ξέρει πόσο ἔχει ὠριμάσει τὸ μυαλό τῆς καὶ ὁ χαρακτήρας τῆς.

Σπουδάζει ἀκόμη μὲ τὴν ἐπίδωψη

«Τελειώνει τὴν ὑποκομὴν τῆς Ὑδόννης...»
(Σελ. 369, στ. 6.)

τῆς κυρίας Ἐριώ, μὰ βρίσκεται τώρα σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο τῶν σπουδῶν, ὅπου κανεὶς εἶν' ἐλεύθερος νὰ διαλέξῃ τὸν κλάδο πού προτιμᾷ. Ἡ Ζίνα ἀγαπᾷ ἐξαιρετικὰ τὴν Ἱστορίαν. Αὐτὴ τῆς ἐδίδαξε ὅτι ὅλα τὰ σφάλματα, μ' ἐλάχιστα μόνον ἐξαιρέσεις, βλεπόμενα οἱ ἀπρονοήσιες πού κανεὶς κανεὶς, φέρνουν μέσα τους τὴν ἴδια τους τὴν τιμωρίαν...

Ἐξακολούθησε νὰ κάνῃ κούκλες, μὰ δὲν περιορίστηκε σ' αὐτό. Κάνει προτομὲς ἀπὸ πηλὸ μὲ πολλὴ τέχνη. Τώρα τελειώνει τὴν προτομὴ τῆς Ὑδόννης Λεγκράν πού ἔχει μιὰ καταπληκτικὴ ὁμοιότητα.

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς ἡ Τύχη ἔστειλε μιὰ μεγάλη χαρὰ στὴ Ζίνα. Ἐλάβε τὴν εἰδοσην ὅτι ὁ κ. ντὲ Ρεβὰλ κατόρθωσε νὰ τοποθετηθῇ στὴν πρεσβείαν τοῦ Παρισιῶ... Ἡ Μίλλυ τῆς τὸ ἀνῆγγελλε μ' ἓνα γράμμα γεμάτο ἐνθουσιασμό:

«Ζίνα μου, ἡ χαρὰ μου εἶν' ἀπερίγραπτη. Ὁ μπαμπάς μου τοποθετήθηκε στὸ Παρίσι. Ἐπὶ τέλους θὰ μένουμε στὴν ἴδια πόλιν καὶ οἱ δύο, ὅπως στὰ μικρά μας χρόνια. Δὲ θάναί βέβαια ἡ ἀγαπημένη μας Βαλκανία, μὰ, βλέπεις, Ζίνα μου, ἡ ἀληθινὴ πατρίδα εἶναι ὁ τόπος πού κατοικοῦν τ' ἀγαπημένα μας πρόσωπα, ἡ πατρίδα τῆς καρδιάς... Τὴ γνώμη αὐτὴ φαντάζομαι πὼς δὲν τὴ συμερίζεσαι, γιὰτὶ ξέρω πὼς ἀγαπᾷς τὴ Βαλκανία περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο. Ὅπως νὰ ναι ὅμως, στὸ Παρίσι θάμαστε καλὰ, ἀφοῦ θάμαστε μαζί.

«Φεύγουμε σὲ καμμιὰ ἐβδομάδα καὶ ρομαί νὰ συλλογίζωμαι πὼς τὰ μάτια μου θὰ βλέπουν καὶ κατὶ ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' τὶς ἀρκούδες καὶ τὴ γέφυρα τοῦ Ἀαρ, πού τὴν περνοῦμε κάθε μέρα. Πὼς τὰχω βρεθῇ!

«Ἐλπίζω πὼς θὰ καθόμαστε κοντὰ καὶ ὅτι θάμαστε πάντα μαζί. Πρέπει νὰ κερδίσουμε τόσες μέρες πού τις χάσαμε χωρὶς νὰ βλέπομαστε.

«Ἀχ, πότε νὰ περάσουν αὐτὲς οἱ λίγες μέρες! Ποτὲ δὲ χάρηκα τόσο νὰ

βλέπω νὰ κάνουν δέματα καὶ νὰ γεμίζουν τίς βαλίτσες. Θὰ γυρίσουμε μαζί ὅλο τὸ Παρίσι: θὰ πάμε στὰ μουσεῖα, στὰ μαγαζιά, στὰ δημόσια μνημεῖα, καὶ... προπάντων στοὺς κινηματογράφους!

Καλὴν ἀντάμωση λοιπόν. Δέξου ἅπειρα φιλιὰ ἀπ' τὴν ἀγαπημένη σου Μίλλυ.»

Ἡ οἰκογένεια ντὲ Ρεβὰλ ἐγκαταστάθηκε σὲ λίγο στὸ Παρίσι καὶ τότε ἄρχισε ἐν' ἀτελείωτο σῦρε κι' ἔλα μετὰξὺ τῆς βίλλας τοῦ Ὠτέγ καὶ τῆς λεωφόρου Ἀλμᾶ, ὅπου ἦταν ἡ Βαλκανικὴ Πρεσβεία.

Μ' ἀνάμεσα στὰ σοβαρά, περίσσευσε καὶ καιρὸς γιὰ διασκέδαση. Ἡ κυρία ντὲ Ρεβὰλ ὑποσχέθηκε ὅτι, γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὴν ἀφιξὴ τῆς στὸ Παρίσι, θὰ δινε ἓνα χορὸ, ὅπου θὰ προσκαλοῦσε πολλοὺς οἰκογενειακοὺς φίλους καὶ τὰ μέλη τῆς Βαλκανικῆς παροικίας τοῦ Παρισιῶ.

Δυὸ ὁλόκληρες ἐβδομάδες, οἱ δυὸ φίλες ἄλλο δὲν εἶχαν στὸ νοῦ τους ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ τὸ χορὸ.

Ἡ Μίλλυ θὰ φοροῦσε κατάλευκο φό-

«Παρήγγειλε ἓνα φόρεμα ἀπὸ χιονῶτο τοῦλι...»
(Σελ. 370, στ. α'.)

ρεμα και παρακάλεσε τη Ζίνα να κάμει κι' αυτή την τουαλέτα της λευκή. Η μικρή Βασίλισσα υποχώρησε σ' αυτή την επιθυμία και παράγγειλ' ένα φόρεμα από χιονάτο τούλι σε μία μωδίστα, που δεν ήταν πολύ γνωστή, μα που έργαζόταν πολύ καλά.

Οι μέρες, όσο ανυπόμονα κι' αν τις περιμένουμε, έρχονται επί τέλους: μια Κυριακή, ξυπνώντας, η Ζίνα συλλογίστηκε: «Σήμερα είν' ο χορός της Πρεσβείας...»

Ποιν' ακόμη έρθουν οι καλεσμένοι, ή Ζίνα με τη θεία της ήταν στην Πρεσβεία. Η Μίλλυ, καθώς είδε τη φίλη της μέσα στο αϊθέριο λευκό φόρεμά της, άφησε μία φωνή θαυμασμού.

— Ζίνα, τί όμορφη πούσαι!

— Και σύ, Μίλλυ, δεν κοιτάχτηκες; Στάθηκαν μπρός σ' έναν καθρέφτη κι' είδαν τα όμορφα είδωλά τους.

Η Ζίνα, λιγάκι μεγαλύτερη απ' τη φίλη της, ήταν λεπτή σαν την καλαμιά. Τα κανονικά της χαρακτηριστικά ήταν στεφανωμένα μ' ένα διάδημα από σκουρα μαλλιά. Όταν χαμογελούσε, ή λάμψη των ματιών της φώτιζε όλο το πρόσωπό της. Και το σύνολό της σκόρπιζε μια χάρη αληθινά βασιλική.

Κι' ή Μίλλυ, ξανθή, ρόδινη, ψηλή, γεμάτη χάρη και σελοσύνη, ήταν σά μια νεράιδα παραμυθιού...

Αφσαν τον καθρέφτη και γύρισαν κι' είδαν το γυαλιστερό παρκέτο, την απέραντη σάλλα, στολισμένη με σωρούς λουλούδια και διαλεχτά φυτά σε μεγάλες γάστρες.

Μία τρελλή ιδέα τους κατέδρανε: έδωσαν τα χέρια και γλύστησαν, σά να πατινάριζαν, πάνω στο παρκέτο. Τα χαρωπά γέλια τους αντήχησαν στ' αδειανά σαλόνια.

— Νά, κάτι που δέ θα μπορούμε να τ' κάμουμε σε λίγη ώρα, είπε ή Ζίνα. Τί θαλέγαν οι καλεσμένοι σας;

Την στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ένας άνθρωπος με κόκκινη στολή, ύστερ' άλλος, ύστερα τρίτος... Καθένας είχε και ένα όργανο. Ήταν όρχήστρα τσιγγάνων. Τοποθετήθηκαν στην ανθοστάλιστη εξέδρα πουχ' έτοιμαστη γι' αυτό το σκοπό. Ύστερ' άρχισαν να κουρτίζονταν τα βιολιά και τα βιολοντσέλλα. Πανδαιμόνιο ήχων, που δεν είχαν καμμιάν άρμονία.

Η Μίλλυ βούλωσε τ' αυτιά της.

— Άς ελπίσουμε πώς σε λίγο θα μάς αποζημιώσουν οι μουσικοί μας, είπε.

Μά ξαφνικά σοβαρεύτηκε. Χτυπούσε το κουδούνι της πόρτας: οι καλεσμένοι έφθαναν. Μία κυρία με δυο δεσποινίδες φάνηκαν στο κατώφλι.

Η Ζίνα κοίταξε τη Μίλλυ και ψιθύρισε:

— Τώρα χρειάζεται σοβαρότης!

Και πήραν κι' οι δυο τους ύφος σοβαρό και σπουδαίο και τοποθετήθηκαν κοντά στην οικοδέσποινα, γι' α να τη βοηθούν στην υποδοχή των ξένων.

Πλήθος κομψού κόσμου γέμιζε τώρα τα σαλόνια κι' άκουγόταν ό ξεχωριστός εκείνος θόρυβος που κυριαρχεί στις πολυκοσμες συγκεντρώσεις: Οι φωνές μεταβάλλονταν σε μίαν ατέλειωτη βόη και δέ διακρίνονται πι' λέξεις παρά μόνο ασυνάρτητοι ήχοι.

Πάνω στην εξέδρα της, ή όρχήστρα σκόρπιζε τρελλούς ρυθμούς: βάλς, όταν αϊφνης έγινε κάτι απροσδόκητο: Οι μουσικοί άφησαν ξαφνικά τ' όργανα κι' άρχισαν να παίζουν τον έθνικο ύμνο της Βαλκανίας. Τα ξευγάρι' που χόρευαν σταμάτησαν κι' όλων τ' βλέμματα καρφώθηκαν στην πόρτα.

Κατάπληκτη ή Ζίνα σταμάτησε άξαφνα σε μία στροφή και κοίταξε κι' αυτή την πόρτα.

Είδε τότε να προχωρή στο σαλόνι, ανάμεσα σε δυο σειρές ανθρώπων που απ' τη μία μεριά και την άλλη τον χαιρετούσαν με σεβασμό, ό ξανθός νέος που είχε συναντήσει στο Ντινάρ και μερικές φορές στο Παρίσι, και που άκουγε πώς είχε τ' όνομα: «κύριος Άλδέρτος».

Ο νεοφερμένος άκουσε μ' ευλάβεια τον Βαλκανικό Ύμνο, σά νάκουγε τον έθνικό ύμνο της πατρίδας του. Ύστερα έρριξε' ένα βλέμμα γύρω του. Έκαμε μίαν υπόκλιση μπρός στην κυρία ντε Ρεβάλ, είπε δυο λόγια μαζί της και διευθύνθηκαν κι' οι δυο μαζί σε μία γωνιά του σαλονιού, όπου καθόταν ανεπίδειχτα ή Ζίνα.

Η κυρία του Πρεσβευτή έκαμε τότε την παρουσίαση:

— Η Αυτού Ύψηλότης, ό πρίγκιψ Άλδέρτος ντ' Ισλάζ, γιός του Βασιλιά της Βαλκανίας... — Η πριγκίπισσα Ζίνα ντε Φιρστάτ...

Πρίγκιψ Άλδέρτος ντ' Ισλάζ!... Τό κορίτσι κιτρίνισε, κοκκίνισε, δοκίμασε τέτοια συγκίνηση, ώστε δεν έβρισκε τη δύναμη ν' άρθώσει μια λέξη. Ώστε λοιπόν τ' ό πρόσωπο αυτό πουχε ιδεϊμέ τόσα άπλούς τρόπους να δένη τις πληγές ενός σκύλου ή να σώξει ένα κορίτσι που κινδύνευε να πνιγεί, ήταν ό γιός του ανθρώπου που της είχε πάρει τ' όρόνο της, που την είχε καταδικάσει στην εξορία;...

Μά ό πρίγκιψ Άλδέρτος άνοιξε την κουβέντα. Με ένα χαμόγελο κάπως δειλό, είπε:

— Νομίζω, δεσποινίς, ότι έχουμε κι' άλλοτε συναντηθεί...

— Ά, έκαμε εκείνη λησμονώντας ξαφνικά την έχθρα που είχε με όλη την οικογένεια ντ' Ισλάζ, τόσον καιρό τώρα ήθελα να σ' ευχαριστήσω γι'...

για τόσα πράγματα, και δεν έδρυσκα ευκαιρία.

Ο νέος έκαμε μια χειρονομία που σήμαινε: «Ό,τι έκαμη δεν αξίζει τόν κόπο να μ' ευχαριστήσετε».

Μίλησαν γι' άλλα πράγματα. Ο Πρίγκιψ της είπε ότι σπουδάζε στο Παρίσι νομικά κι' ότι έμειν' εκεί όλο τ' όρόνο, έκτός απ' τις διακοπές και λίγες μέρες που πήγαινε να βλέπει τ'ον πατέρα του.

Τότε ή Ζίνα θυμήθηκε τί της έγραφε κάποτε ή Μίλλυ: ότι, καθώς έλεγαν στη Βαλκανία, ό γιός του βασιλιά Έρρίκου δεν επιδοκίμαζε την άρπαγή του θρόνου και δεν πατούσε στη Βαλκανία γι' αυτό τ' ό λόγο.

Κι' ή ανάμνηση αυτή την έκαμε να νοιώσει μια βελούδατη συγκίνηση.

— Χορεύετε, δεσποινίς; τή ρώτησε ό νέος.

Η Ζίνα έκαμε νόημα καταφατικό. Η όρχήστρα σκόρπιζε πάλι τις ευθυμες στροφές της: ό πρίγκιψ Άλδέρτος πήρε τη Ζίνα κι' άνακατέστηκαν στο στρόβιλο των χορευτών.

(Έπεται συνέχεια)

ΣΤΟ ΔΙΑΒΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

1
Νύχτα, και βρέχει αδιάκοπα, πέφτουν χοντρές οι στάλες, σά κεραμίδια μας γλυστρου' και τρέχουν στην αυλή: σάν όνειρα παλιά, χλωμά, σβύνονται κι' έρχονται άλλες: όλα τριγύρω σκοτεινά, κι' ή νύχτα είναι υολή.

Βαρεία μουγκρίζει ή θάλασσα, τ' κύματα λυσσούνε, άγχομαχούνε και βροντούν μέσα στην τοικυμιά: σηκώνονται θεώρατα, λές πώς θα καταιγισούν: σ' ό μανιασμένο τ' γυαλό, σκοτάδι κι' έρημιά.

II
Τώρα σταμάτησε ή βροχή κι' οι δρόμοι, λαοπωμένοι, προβαλλουν με σταθερά ποτάμια έδω κι' εκεί: ατό-τά δέντρα σιάζουνε σταλιγματιές και βγαίνει μια μυρουδιά απ' τ' αρώματα, κρύα κι' άσθενική.

Ο ήλιος τώρα πρόβαλε θαμνός, κιτρινισμένος, μέσ' στην αυλή, σε μία γωνιά, λιαζεται μ' άσπρη γίδα, κι' εκεί στο παραθύρι του φαίνεται καθισμένος: ένας μικρού-ης άρρωστος, που τ'ον χυλίνει ή έπιδο.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΚΑΥΓΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ (Παραμύθι)

Ένα βράδυ που τ' αφεντικά έλειπαν απ' τ' ό σπίτι, τ' επιπλά έστησαν κουβέντα, κι' από λόγο σε λόγο ήρθανε στ'ον καυγά.

— Έγώ είμαι ή καλύτερη απ' όλα σας, είπε ή Καρέκλα, γιατί χωρίς έμένα ό άνθρωπος δέ θαχε που να κάτση. Στ' ό πόδι θατρωγε, στ' ό πόδι θαγραφε, στ' ό πόδι θα κουδέντιαζε.

— Έμεις όμως ποτέ δέ θα καταδεχόμαστε να σηκώνουμε στη ράχη μας, σά ζώα, τ' ό βάρος του καθενός, της έπαν τ' άλλα επιπλά με περιφρόνηση.

Τό Τραπέζι τότε φώναξε:

— Τό καλύτερο απ' όλα σας είμ' εγώ, γιατί, χωρίς έμένα, πώς θατρωγε ό άνθρωπος;

— Άλλ' αν δεν ήμου'ν εγώ, που θα κοιμώνα, δέ μου λέτε; έμπηξε μια φωνή τ' ό Κρεβάτι μέσα απ' την κρεβατοκάμαρα.

Τότε πετάχτηκε ή Σόμπα:

— Χωρίς έμένα όμως, οι άνθρωποι θα κοκκάλωναν τ' ό χειμώνα.

— Στάχτη ή δουλειά σου και καπνός, της άπάντησαν όλα.

Η Λάμπα δεν κρατήθηκε:

— Καλέ σε'ς, είπε, τ' ό φως που σ'ας χαρίζω εγώ, δεν τ' ό λογαριάζετε;

— Μας φωτίσεις!... της άποκρίθηκε τ' ό Πιάνο. Και ποιά από σ'ας, παρακαλώ, έχει τη χάρη τ' ό δική μου;

Κι' άμέσως άρχισε να παίζει μονάχο του ένα κομμάτι της μόδας.

— Ού!... μάς έπήρες τ' αυτιά! τ' ό φώναξαν όλα μ' ένα στόμα.

Αυτό ικανοποίησε τ' ό Φωνογράφο, και με θάρρος είπε:

— Τραλαλά-τραλαλό, εγώ είμ' απ' όλα πιό καλό.

Κι' άρχισε ν' άπαγγέλλη ένα ποίημα.

— Πάψε, τ' ό έπαν τ' άλλα, μόνο λόγια είσαι σύ.

— Καλέ, τί μαλώνετε άδικα; πετάχτηκε ό Καθρέφτης. Όλοι απ' τ' ό πρωτ' ως τ' ό βράδυ έμένα κοιτάζουν.

— Καλά που τόπες μόνος σου, τ' ό άποκρίθηκε ή συντροφιά. Έσύ είσαι μόνο... γι' α τ' α μάτια.

Τότε ό Κουμπάρς πούταν άπάνω στ' ό κομμό, χοροπήδησε λιγάκι, ώστε ν' άκουσθούν τ' α λεπτά που είχε μέσα του, και είπε:

— Άκούστε δ'ω!... γκλιν-γκλιν-γκλιν! Έγώ σ'ας άγοράζω όλους σας με τ'ον παρά που έχω!

— Ναι, άλλα είσαι... τενεκές! τ' ό φώναξαν άλλα θυμωμένα.

Όρες δόκληρες έμάλωναν έτσι τ' επιπλά, όταν, από μια γωνιά, άκούστηκε ένα βήξιμο. Ήταν ή Βιβλιοθήκη. Η παλιά, ή γριά βιβλιοθήκη τ' ό σπιτιού,

γεμάτη βιβλία, μεγάλα, μικρά, παλιά, καινούρια.

— Έ, σύ, της έπαν τ' α επιπλά που την είχαν ξεχάσει. Δεν θ' α μάς πής τίποτα και σύ; Άλλά βέβαια, τένα δεν σε'ς πέφτει λόγος... Μήπως κάνεις καμμιά δουλειά εσύ;

— Γκούχ-γκούχ, άπάντησε ή γριά Βιβλιοθήκη. Και βέβαια δέ μου πέφτει έμένα λόγος σε'ς τέτοιους άσκοπους κι' άνόητους καυγάδες. Άλλά, μια και με ρωτήσατε, τ' ό μόνο που'χω να σ'ας πώ,

είναι να πάψετε να μαλώνετε, γιατί όλα είσατε χρήσιμα και καθένα, χωριστά, δεν αξίζει περισσότερο από τ' άλλα. Καλή κι' αξία ή ύπηρεσία που προσφέρει στ'ον άνθρωπο τ' ό Τραπέζι, άλλ' αν δεν έχη και τ' όν Καρέκλα να καθήση,

μπορεί να φάη όμορφα κι' άναπαυτικά; Άλλά πάλι πώς να καθήση να φάη τ' α κρύα βράδια τ' ό χειμώνα, όταν δεν έχη τ' ό Σόμπα και τ' ό Λάμπα, γι' α να βλέπη και γι' α να μ' όν τουρτουρίζη; Και πώς πάλι θα μπορούσε να εργάζεται

όλη μέρα, χωρίς και λίγη διασκέδαση, μια σάλλα μουσική, που τ' ό προσφέρουν τ' ό Πιάνο κι' ό Φωνογράφος; Άλλά κι' αυτά όλα θα φτάνανε μονάχα τους, αν δεν είχε στ' ό τέλος και τ' ό ραίο του Κρεβάτι, που τ' όν ξεκουράζει απ' όλη

τ' ό δουλειά ή και τ' ό γλάντι της ήμέρας; Και τ' ό πρωτ' που θα ξυπνούσε, θα έδωνε ποτέ τ' ό ξέω σάν... άνθρωπος, αν δεν είχε τ' όν Καθρέφτη γι' α να χτενιστή, να ξυριστή και να ντυθή; Τό ίδιο κι' ό Κουμπάρς: καλός και αξιος, άφου μ' αυτόν μπορεί και κάνει μερικές οικονομίες. Άλλά σε'ς τί θα τ' ό χρησίμευαν οι οικονομίες αυτές, αν πρώτα-πρώτα δεν είχε οικονομήσει τ' ό Κρεβάτι του, τ' ό Τραπέζι του και...

καί... και όλα τ' άλλα;

— Σάν καλά να μάς τ' α λέη, ψιθύρισαν τ' α επιπλά και μαζεύτηκαν.

— Μ' όν τσιγκωνόσατε λοιπόν, έξακολούθησε ή Βιβλιοθήκη, κι' έχετε πάντα στ' ό νο' σας αυτό: Κανένας μ' όνους του, όλοι μαζί!

— Έχει δικιο τ' ό λόγος της! είπε τότε ή Λάμπα. Τώρα καταλαβαίνω πόσο ή γριά αυτή Βιβλιοθήκη, που τ' όν περιφρονούσαμε, θ' α τ' ό χρήσιμη και στ'ον άνθρωπο, άφου και μάς άκόμα κατόρθωσε να μάς φιλιώση και να μάς βάλη λίγο μυαλό!...

Έτσι τελείωσε ό καυγάς και από τότε τ' α επιπλά δεν έχνεμάλωνα ποτέ κι' έμειναν άγαπημένα γι' α πάντα μέσ' στ' ό σπίτι.

Α. Β.

Α. Β.

Α. Β.

Α. Β.

Α. Β.

Α. Β.

Α. Β.

Α. Β.

ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΣΤΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Ο Γιαννάκης, με τ' α παιδιά τ' ό κύρ-Στρατή που τ' όν φιλοξενούσε, κατέβαινε συχνά στ' ό ακρογιάλι.

Τί όμορφα που ήταν εκεί! Είχε άμμουδιά, βραχάκια, φύκια. Είχε βαρκούλες κι' άλλες μεγαλύτερες, ψαρόδαρκες. Είχε και καλυδάκια σ' ένα μέρος, όπου καθόνταν ψαράδες.

Γι' α να φάση κανείς στ' ό μικρόν αυτό συνοικισμό, που είχε μπρός του και τ' ό ραιότερο ακρογιάλι, έπρεπε να διαβή ένα ποταμάκι, που περνούσε δίπλα στ' ό κτήμα τ' ό κύρ-Στρατή και χυνότανε στ' ό θάλασσα. Είχαν φτιάσει λοιπόν ένα γεφυράκι, που με τ' όν καιρό και τις φουσκοποκαμιές είχε άπομείνει τ' ό μισό: δεν ήταν πι' α παρά μια σανίδα στενή και σαθρή, που χόρευε έπίφοβα όταν τ' όν πατούσαν. Κι' από κάτω, σε άρκετ' ό βάθος, ή κοίτη τ' ό ποταμιού με λίγο νερό και με πολλά χαλίκια.

Τ' όν πρώτη φορά που πήγαν, ό Γιαννάκης έδίστασε να περάση. Άν έπερτε από κεί - πάνω;...

Γι' α να τ' ό δώση θάρρος, ή Μαρία πέρασε πρώτη.

— Έλα, τ' ό έπε απ' άντίκρυ. Είδες τί εύκολα πέρασα εγώ; Δεν είναι τίποτα. Τ' ό σανίδι κουνιέται λιγάκι, μα δέ φεύγει ούτε σπάζει.

Ο Γιαννάκης έδίσταζε άκόμα. Άσυνήθιστος, βλέπετε...

— Ά, μα να μ' όν είσαι φοδητσάρης! τ' ό φώναξε απ' άντίκρυ ή Μαρία.

Ο λόγος αυτός έπληοίμησε τ' ό Γιαννάκη. Όχι, δεν ήταν, δεν ήθελε να φανεί φοδητσάρης.

Κι' έκαμε θάρρος και πέρασε, — εκείνος τ' ό ξέρε με τί καρδιοχτύπι!...

Τ' ό δεύτερη φορά όμως τ' ό καρδιοχτύπι τ' όν ήταν λιγότερο. Τ' όν τρίτη δεν φοβήθηκε καθόλου. Κι' από τ' όν τέταρτη πι' α, περνούσε τρέχοντας σάν τ' ό Μαρία. Χόρευε τ' ό γεφυράκι; Χόρευε κι' αυτός. Και γελούσε, γελούσε όλος χαρά. Πολλές φορές μάλιστα έτρεχε μπροστά, περνούσε πρώτος και στεκόταν άντίκρυ, να βλέπη πώς θα περνούσαν οι άλλοι.

Έτσι νικάει κανείς κάθε φόδο κι' έτσι τ' α συνηθίζει και τ' α μάθαίνει όλα, φτάνει νάναι φιλότιμος σάν τ' ό Γιαννάκη, που σε'ς λίγο έμαθε και κολύμπι.

Ο Μήτρος, ό άδελφός της Μαρίας, ένα παιδί λίγο μεγαλύτερο τ' όν, τ' όν δειξε πώς κολυμπούν. Γιατί ό Γιαννάκης, μεγαλύτερος σε μεσόγεια πόλη, πρώτη φορά έμπαινε σε θάλασσα κι' άκόμα σπάνια τ' όν είχε ιδή από τόσον κοντά.

Στ' όν αρχή, έννοείται, παράλυνε από τ' ό φόδο τ' όν, όταν ό Μήτρος τ' όν άφινε

ΡΗΤΑ

Πέτυχες, δεν πέτυχες,
Μη ποτέ σε παρανοιάση:
Κάνε σ' ό χρέος σου
Κι' ό, τι βρέξει ός κατεβάση.

νά πλέχνη μονάχος του και βούλιαζε σάν τὸ μολύδι φωνάζοντας:

— Πιάσε με! πιάσε με!

Κι' ὁ Μητρος τὸν ἐπιανε, γιὰ νὰ τὸν ξαναφήσῃ σὲ λίγο.

Ἔτσι ὁ ἀτζαμής συνήθισε νὰ φοβάται ὁλοένα λιγότερο. Κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ τρία κολύμπια, δὲν φοβόταν καθόλου. Τί θὰ πάθαινε; νὰ πνιγῇ δὲν μπορούσε: ὁ Μητρος ἦταν κοντὰ καὶ θὰ τὸν γλύτωνε. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀρέθηκε μὲ μέρη ξαπλωμένους στὸ νερὸ κι' ἐξακολούθησε νὰ κουνᾷ χέρια καὶ πόδια, ὅπως κι' ὅταν τὸν κρατοῦσε ὁ Μητρος ἀπὸ τὸ πηγούνι. Εἶδε τότε μὲ ἐκπληξή του πὼς δὲν ἐδούλιαζε, παρὰ στεκόταν στὴν ἐπιφάνεια καὶ προχωροῦσε.

Τί καλὰ! εἶχε μάθει κολύμπι!

Δὲν τοῦ ἔλειπε πιά καρὰ μιά γύμναση, γιὰ νὰ γινόταν τέλειος κολυμπιστής σάν τὸ Μητρο. Καὶ θὰ γινόταν ἐκεῖνο τὸ καλοκαίρι, ἂν δὲν φύχαινε στὸ τέλος ὁ καιρὸς καὶ δὲν ἀνάγκαζε τὰ παιδιὰ νὰ διακόψουν τὰ μπάνια τους.

Δὲν πειράζει, τοῦ χρόνου πάλι τὸ καλοκαίρι. Καί, καθὼς ἔλεγε ὁ Μητρος, τὸ κολύμπι, ὅσο κι' ἂν τ' ἀφήσῃ κανεὶς, δὲν τὸ ξεχνᾷ ποτέ. Ἀμα ξαπολυθῇ μιὰ φορά, τελείωσε.

Ὅταν ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ, ὁ κηλὸς ἐκεῖνος παπα-Σιδέρης, ἔμαθε αὐτὴ τὴν ἱστορία, εἶπε τοῦ Γιαννάκη:

— Μπράβο σου! Ἐσὺ δὲν τὸ κανεὶς σάν κι' ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἀνόητο, πού, μαθαίνοντας κάποτε κολύμπι, ἤπιαε λίγο νερὸ καὶ τόσο φοβήθηκε, ὥστε ὀρκίστηκε νὰ μὴ ξαναμπῇ στὴ θάλασσα, ἂν δὲ μάθαινε πρῶτα νὰ κολυμπᾷ σὰ δελφίνι!

— Μπα! ἔκαμε ὁ Γιαννάκης, πού κι' αὐτὸ πρῶτη φορά τὸ ἄκουγε. Καὶ πὼς θὰ μάθαινε, ἂν δὲν ἔμπαινε;...

— Ἐλα ντέ! γέλασε ὁ παπα-Σιδέρης: πές μου καὶ σύ!...

Γρ. Ε.

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Τὸ νὰ σέβεται κανεὶς τοὺς νόμους μιᾶς πολιτείας πού ἐξέλιπε ἢ τοὺς κανόνες μιᾶς γλώσσας πού ἐνεκρόθη, οἱ δικαίωμα του εἶναι καί, καμμιά φορά, καὶ καθήκον του. Τὸ νὰ θέλῃ ὅμως καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτοὺς τοὺς νόμους καὶ κανόνες, εἶναι ἐγγεφυαλὴ παθήσις ἀπὸ τὰς ὀχληροτέρας.

Εὐτυχέστερα εἶναι τὰ πουλιὰ πού, σάν τὰ φοβίξει ἡ θεὰ τοῦ ἀνθρώπου, πετοῦν καὶ φεύγουν ἐλεύθερα, ὅπου θέλουν, ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον πού, σάν τὸν φοβίξει ἡ ἀνάγκη, γιὰ νὰ φύγῃ πρέπει κάθε βῆμα του νὰ τὸ πληρώνῃ μὲ χροῖμα.

Ὁ ἀναποφάσιτος ἀνθρώπος μοιάζει μὲ τὸ πανί τῆς βάρκας πού παίζει καὶ τίς περισσότερες φορές, ὡς πού νὰ πάρῃ τὴ διεύθυνση πού πρέπει, πέφτει κι' ὁ ἀνεμος.

Α. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Καθὼς εἶπαμε, ὁ συγγραφέας τοῦ Ἡμερολογίου ἔπεσε αἰχμάλωτος τῶν Τούρκων μὲ τὸ ἀεροπλάνο του. Καί, φυσικά, δὲν εἶχε μαζί του παρὰ ὅ,τι φοροῦσε. Οἱ Τούρκοι τοῦ τὰ πήραν κι' αὐτὰ: ρούχα, ρολοῖ, χαρτιά, ὅλα. Τὸν ἄφρισαν μὲ τὰ ἐσώρουχα καὶ τοῦ ἔδωσαν μιὰ παλιά λινὴ στολὴ γιὰ νὰ περάσῃ τὸ... χειμῶνα. Μ' αὐτὴ τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ του, —γιατὶ φυλακισμένοι ἦταν κι' οἱ αἰχμάλωτοι ἀξιωματικοί, — μ' αὐτὴ τὸν τριγύριζαν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ κι' ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν καὶ μ' αὐτὴ τέλος ἔφθασε στὴν Καισάρεια πού θάταν ἡ ὁριστικὴ του διαμονή. Φαντάζεστε τὴν ἀθλιότητα τῆς ζωῆς του κι' ὅταν ταξίδευε κι' ὅταν καθόταν. Γύμνια, πεῖνα, ψεῖρα, ζέστη, κρύο, θλίψη, ἀνησυχία, στενοχώρια, πλήξη. Κι' ὅταν ἀκόμα εἶχε λίγη τροφὴ καὶ λίγη ἔσταισι, τοῦλειπε ἢ συντροφιά, δὲν εἶχε μὲ ποιὸν νὰ μιλήσῃ. Πόσες φορές δὲν εἶπε: «Ἄχ, νὰ εἶχα κανένα βιβλίο!» Ἀλλὰ πού νὰ βρεθῇ, ποῖος νὰ τοῦ δώσῃ; Οἱ Τούρκοι; ὄχι βέβαια...

Κάποιοι Γάλλοι ὁμως ἀξιωματικοί, αἰχμάλωτοι κι' αὐτοὶ τῶν Τούρκων, πού καθόνταν φυλακισμένοι στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τοὺς δικούς μας, εἶχαν μερικά βιβλία καὶ κάπου κάπου, στὴν ἀρχή, τοὺς τὰ ἐδάνειζαν. Μὰ ὕστερα τὰ τοῦγγιζαν μεταξὺ τους. Γάλλοι καὶ Ἕλληνες αἰχμάλωτοι δὲν μιλιόνταν. Κι' οἱ δικοὶ μας δὲν εἶχαν πιά βιβλία. Ἐ, λοιπὸν ἡ στέρηση αὐτὴ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε μόνον γιὰ νὰ μπορούν νάχουν στὴν αἷμα λωσία τους καὶ κανένα βιβλίο, ἀποφάσισαν νὰ ρίξουν τὰ μούτρα τους, νὰ τὰ φτιάσουν μὲ τοὺς γκρινιάρηδες ἐκεῖνους Γάλλους καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσουν νὰ τοὺς δανεῖσουν βιβλία ὅπως καὶ πρῶτα. Καὶ τὸ ἔκαναν. Ἐκαμαν δηλαδή γιὰ τὸ βιβλίο, πρᾶγμα πού δὲν θὰ τὸ καναν ἴσως οὔτε γιὰ ψωμί οὔτε γιὰ νερό.

Ἔτσι γιὰ λίγον καιρὸ πέρασαν ὑποφερτά. Διάβαζαν τοῦλάχιστο. Εἶχαν μιὰ συντροφιά καὶ μιὰ παρηγοριά, ὅταν μαριόνταν νὰ μιλοῦν μεταξύ τους καὶ νὰ λένε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, νὰ γκρινιάζουν —γιατὶ γκρινιάζαν κιόλα σὰ Ρωμιοί, — ἢ νὰ κλαῖνε τὴ μοῖρα τους. Μὲ τὸ βιβλίο ζοῦσαν καὶ λίγη σάν ἀνθρώποι. Κι' ἂς μὴ ἔτρωγαν παρὰ μπουλουγούρι... Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἡ εὐτυχία δὲν ἐβάσταξε. Οἱ Γάλλοι ἔφυγαν μὲ τὰ βι-

βλία τους. Καὶ ξανάρχισε γιὰ τοὺς δικούς μας ἡ δυστυχία, ἡ μεγάλη δυστυχία, ἡ αἰχμαλωσία χωρὶς βιβλίο. Ὅταν ἄξαφνα, μιὰ μέρα, στὴν Καισάρεια, ὁ συγγραφέας τοῦ Ἡμερολογίου, μπαίνοντας σ' ἓνα μπακάλικο, ἀνακαλύπτει...

Ὅταν ἓνα πλήθος βιβλία γαλλικά, ὅλοι οἱ κλασσικοὶ Γάλλοι συγγραφεῖς, πολλοὶ νεώτεροι, μιὰ πολύτιμη παγκόσμια ἱστορία κτλ. — πού ὁ μπακάλης τὰ εἶχε περιμαξέψει ἀπὸ ἓνα λεηλατημένο σπίτι τῆς Καισάρειας, ἀρμένικο ἢ ἑλληνικό. Οἱ βάρβαροι πού πάτησαν τὸ ἀρχοντούσιτο ἐκεῖνο τὸ πολιτισμένο, πήραν ὅ,τι εἶχε πολύτιμο γι' αὐτούς: ρούχα, ἐπιπλά, χαλιά, σκευὴ, στολίδια: τὰ βιβλία τᾶψισαν γι' ἄχρηστα, περὶ τὰ. Κι' ἐπωφεληθῆκε ὁ μπακάλης, ἄλλος βάρβαρος αὐτός, γιὰ νὰ οἰκονομήσῃ στρατόςχαρτο καὶ νὰ τυλίγῃ μὲ τὰ φύλλα τῶν βιβλίων ἐκεῖνων τίς ἐλιές του καὶ τὰ τυριά του...

Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τοῦ αἰχμαλώτου μας, ὅταν βρέθηκε μπροστὰ σὲ τέτοιο θησαυρὸ! Ὁ μπακάλης τοῦ τὰ παραχώρησε γιὰ λίγα γρόσια. Κι' ὅλα ἐκεῖνα τὰ βιβλία κουβαλήθηκαν στὸ κονάκι, ὁδηλαθὶ στὴ φυλακὴ. Καὶ πάλι ἀργότερα, ὁ μπακάλης, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἓναν Ἕλληνα ἀξιωματικό, τοῦ βρῆκε κι' ἄλλα βιβλία καὶ τοῦ τᾶστειλε. Κι' ὁ ἀνθρώπος εἶχε πιά νὰ διαβάσῃ. Εἶχε δηλαδή νὰ περνᾷ εὐτυχισμένες ὥρες μέσα στὴ δυστυχία. Εἶχε, στὸν ξανθρωπισμὸ τοῦ αἰχμαλώτου, νὰ ξαναγίνει λίγο ἀνθρώπος. Εἶχε ἐπὶ τέλος νὰ ξεχνᾷ τὴν κατάστασή του, νὰ μεταβέβαιται σ' ἄλλους κόσμους, νὰ ὑπῶνται μὲ τὸ νοῦ ὅπως πρὶν μὲ τὸ ἀεροπλάνο του, νὰ ἐλευθερώνεται μὲ τὴ σκέψη, νὰ ζῇ.

Ὡ ναί! τέτοιος πολύτιμος, ἀνεκτίμητος σὺντροφος, τέτοιος μεγάλος παρηγορὸς εἶναι τὸ βιβλίο! Νὰ τὸ ἔξωαν οἱ Τούρκοι, βέβαια πού δὲ θάφιναν τοὺς μορφωμένους αἰχμαλώτους νὰ μαζέψουν στὴ φυλακὴ τους βιβλία. Θὰ τοὺς ἐβασάνιζαν ἔτσι, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς φτωχοὺς στρατιώτες, πού δὲν τοὺς ἄφιναν νὰ πιοῦν νερό. Ἀλλὰ δὲν ἔβρουν τὴν παρηγοριά καὶ τὴ βοήθεια τοῦ βιβλίου οἱ Τούρκοι. Γι' αὐτὸ ἄφρισαν τὸ μπακάλικὸ νὰ στείλῃ ὅλα του τὰ βιβλία στὸν αἰχμάλωτο. Κι' ἂν ὁ ἀνθρώπος αὐτός δὲν τρελάθηκε στὴ φρικτὴ του αἰχμαλωσία, ἂν δὲν ἔχασε τὸ ἠθικὸ του, ἂν μπόρεσε ν' ἀντῆξῃ, νὰ ζήσῃ καὶ νὰ συνέλθῃ γρήγορα, εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ χρωστᾷ κατὰ μέγα μέρος στὴ βιβλιοθήκη ἐκεῖνη, πού ἡ καλή του τύχη τὸν ὀδήγησε μιὰ μέρα νὰ τὴ βρῇ πεταμένη σ' ἓνα μπακάλικο τῆς Καισάρειας...

Μὰ ἔλατε λίγο στὴ θέση του. Ἡ προσπαθῆσε νὰ τὴν ἐννοήσετε ἀπὸ τὰ δικὰ σας. Γιατὶ καὶ οἱς θάτιχε καμμιά φορά ν' ἀπομονωθῆτε σὲ κανένα μέρος, σὲ καμμιά ἐξοχή, σὲ κανένα χωριό, καὶ νὰ βρεθῆτε χωρὶς «Διάπλαση», χωρὶς βιβλίο. Πόσο θὰ στενοχωρηθῆκατε τίς λίγες ἐκεῖνες ἡμέρες, νὰ μὴ ἔχετε νὰ «διαβάσετε τίποτα» καὶ πόσο θὰ μετανοιώσατε γιὰ τὴν ἀπρονοησία σας! Νὰ πάρете μαζί σας ἀπ' ὅλα, καὶ μόνον βιβλία νὰ μὴ θυμηθῆτε, σὰ νὰ μπορούσε νὰ ζήσῃ κανεὶς χωρὶς βιβλίο! Ὅσο νὰ καίρῃ!... Φαντασθῆτε λοιπὸν τί θάταν ἡ στέρηση αὐτὴ γιὰ ἓνα αἰχμάλωτο τῶν Τούρκων στὴ Μικρασία δυὸ ὀλόκληρα χρόνια!... Κι' ἀγαπᾶτε, ἐκτιμᾶτε ἀκόμα περισσότερο τοὺς μεγάλους σας φίλους: τὰ βιβλία.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ...

(Συνέχεια)

Ἡ ἀνήσυχη αὐτὴ σκέψη τὸν κρατοῦσε νύχτα καὶ μέρα. Κι' ὅταν ἐπῆρε τὸν πρῶτο του μισθό, ἔτρεξε νὰ βρῇ καὶ εἰς τρεῖς ἡμισυ δραχμὲς πού εἶχε φυλαγμένες στὸ συρτάρι τοῦ τραπέζιου του, κι' ὅλα μαζί τᾶδωσε τῆς κυρίας Χρυσοχέρη καὶ τῆς εἶπε μὲ σεβασμὸ:

— Κυρία, ἤθελα νὰ στείλω αὐτὰ τὰ χρήματα τῆς μητέρας μου. Πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ καίμενῃ!

Συγκινημένη ἀπὸ τὴ φιλόστοργη αὐτὴ φροντίδα τοῦ μικροῦ γιὰ τὴ μητέρα του, ἡ εὐγενικὴ κυρία τὸν ρώτησε πού εἶχε βρῆτε τρεῖς ἡμισυ δραχμὲς.

— Εἶναι ἀπὸ τὰ μεροκάματα πού ἔπαρνα ἔσαν ἐδούλευα μὲ τὸ Στάθακα, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί.

— Καὶ πὼς εἶναι τὸ νομα κι' ἡ διεύθυνση τῆς μητέρας σου;

— Κυρία, Σοφίαν χήραν Σαράντη, εἰς χωριὸν Ἅγιος Πέτρος, Σαβοῦν. Ἀμα γράφῃ κανεὶς ἔτσι, πάει τὸ γράμμα σὰ χέρια της.

— Καὶ σκοπεύεις νὰ τῆς στείλῃς ὅλα αὐτὰ τὰ λεπτὰ;

— Μάλιστα, κυρία.

— Τότε νὰ τῆς γράψῃς καὶ πὼς εἶσαι καλὰ, πὼς δὲν καθαρίζεις πιά καμινάδες καὶ πὼς εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σένα.

— Ναί, κυρία. Κι' ἀκόμα νὰ τῆς γράψετε πὼς τὴ φιλῶ γλυκὰ κι' αὐτὴ καὶ τὰ δυὸ μου ἀδερφάκια.

— Πὼς, δὲν ξέρεις ἐσὺ νὰ γράψῃς;

— Ὁχι, κυρία.

— Καὶ γιατί δὲν πῆγαινες στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ σου;

— Γιατὶ, ὅσο ζοῦσε ὁ πατέρας μου, ἐγὼ τὸν βοηθοῦσα νὰ κουβαλᾷ ξόλα ἀπ' τὸ βουνό. ὕστερα πού πέθανε, βοηθοῦσα τὴ μητέρα μου νὰ σκάδῃ τὸν κήπο γιὰ νὰ σπέρνῃ πατάτες.

— Καλὰ, εἶσαι καλὸ παιδί.

Τὴν ἴδια μέρα, ἡ κυρία Χρυσοχέρη ἔγραψε ἓνα γράμμα πρὸς τὴ μητέρα τοῦ Πάνου κι' ἔβαλε μέσα, ἐκτός ἀπὸ τὰ λεπτὰ πού τῆς εἶχε δώσει τὸ παιδί, ἄλλες ἑξήμισυ δραχμὲς δικῆς της, ὥστε ἔγιναν εἴκοσι σωστές.

Ἰσοτὸ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, ὅταν ἡ κυρία Σοφία ἢ Σαράνταινα εἶδε τὸν ταχυδρόμο νὰ μπαίνει στὸ καλυδόνιστό της, δὲν ἔξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Οὔτε νὰ γράφῃ ἤξερε ἢ καίμενῃ, οὔτε νὰ διαβάσῃ, κι' οὔτε γράμματα ἔστειλε ποτέ,

οὔτε λάβαινε. Ἀλλὰ μήπως κι' ὁ Πάνος της ἤξερε περισσότερα ἀπ' αὐτὴν, ἢ τῆς εἶχε πῇ, φεύγοντας, πὼς θὰ τῆς ἔστειλε γράμματα μὲ τὸ ταχυδρομεῖο; Τὸ πολὺ-πολὺ πού περιμένε ἀπὸ τὸν ξενιτεμένο, ἦταν κανένα μήνυμα προφορικὸ μὲ κανένα πατριώτη καὶ λίγα λεπτουδάκια, ἂν πραγματικῶς θὰ κατὰφερνε νὰ κερδίξῃ περισσότερα ἀπ' ὅσα τοῦ χρειαζόνταν γιὰ νὰ ζῇ αὐτὸς ἐκεῖ πέρα...

— Θὰ κάνῃς λάθος, εἶπε τοῦ ταχυδρόμου, καθὼς τοῦ ἀνοίξε τὴ πόρτα: δὲ θάναί γιὰ μένα τὸ γράμμα πού κρατεῖς...

— Καθόλου δὲν κάνω λάθος, τῆς ἀποκρίθηκε κείνος, δίνοντας τῆς τὸ γράμμα πού κρατοῦσε. Τὸ ξέρω ἐγὼ πὼς σὲ λένε κείνηκε κείνος, δίνοντας τῆς τὸ γράμμα πού κρατοῦσε. Τὸ ξέρω ἐγὼ πὼς σὲ λένε κείνηκε κείνος, δίνοντας τῆς τὸ γράμμα πού κρατοῦσε.

— Σοφία Σαράντη, ἂν κι' ἐδῶ σὲ λένε μόνο κυρία-Σοφία.

— Ναί, ἔτσι μὲ λένε, φθύρισε ἡ χήρα σατιμένη.

— Ὡστε τὸ γράμμα εἶναι δικό σου.

— Δικό μου; κι' ἀπὸ ποιόν; Δὲν ἔχω κανένα ἐγὼ νὰ μοῦ γράφῃ...

— Διάβασ' το, νὰ ἴδῃς ἀπὸ ποιὸν εἶναι.

— Ἀπόξω δὲ γράφει;

— Ὁχι, κυρία μου, δὲ γράφει...

— Περιεργο... ἐγὼ νὰ λάβω γράμμα...

Καὶ τώρα, τί νὰ τὸ κάνω; Μήπως ξέρω ἢ κακομοῖρα γράμματα γιὰ νὰ τὸ διαβάσω;

— Ὡ, μὰ μὴν εἰσαι κουτὴ, χριστιανή μου! Πῆγαινε νὰ βρῇς τὸν παπᾶ κι' αὐτὸς θὰ σοῦ τὰ διαβάσῃ. Ἔτσι κάνουν ὅλοι.

— Ἐχεις δικαίωμα, παιδί μου... Στὸν παπᾶ - Χαράλαμπο θὰ πάω...

Πρὶν φύγῃ ὁ ταχυδρόμος, πού ἦταν κι' αὐτός, χωριανός, κοντοστάθηκε πάλι καὶ τὴ ρώτησε:

— Ἀπ' τὸν Πάνο

σου μαθαίνεις τίποτα, κυρία-Σοφία;

— Στὸνομα τοῦ ξενιτεμένου, ἀνέδραχν δάκρυα σὰ μάτια τῆς μάνας.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸ φυλάξῃ τὸ παιδάκι μου, φθύρισε. Δὲν ξέρω, δὲν ἔμαθα, μὰ καί μοῦ λέει πὼς εἶναι καλὰ...

— Ἐ, τότε γιὰ τὸν Πάνο μπορεῖ νὰ σοῦ γράφουν μέσα στὸ γράμμα.

— Δές, γι' αὐτόν; μὰ ποῖος; φώναξε

πάλι μὲ λαχτάρα ἡ κυρία-Σοφία.

— Ὁ παπᾶ - Χαράλαμπος θὰ σοῦ τὸ πῇ. Καλὸ βράδυ, κυρία-Σοφία.

— Στὸ καλὸ, Μιχάλη μου. Νᾶσαι καλὰ.

Ὁ ταχυδρόμος ἔφυγε μὲς σὰ χιόνια νὰ μοιράσῃ καὶ τᾶλλα τοῦ γράμματος. Κι' ἀμέσως ἡ χήρα μάνα πῆρε τὰ δυὸ τῆς παιδιὰ, τὸνα ἀπ' τὸ χέρι καὶ τᾶλλο στὴν ἀγκαλιά, καὶ τράδηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ - Χαράλαμπου πού βρισκόταν στὴ μέση τοῦ μικροῦ χωριοῦ.

— Παπᾶ μου, τοῦ εἶπε, σὲ περικαλῶ πολὺ... διὰδασέ μου τοῦτο τὸ γράμμα πού τὸ λαβὰς τούτῃ τῇ στιγμῇ... μοῦ φαίνεται πὼς θὰ λήγῃ γιὰ τὸ γιό μου.

— Γιὰ νὰ ἴδωμε! εἶπε ὁ παπᾶς, πού ἦταν ἓνας γέρος ἀγαθὸς καὶ σεβάσιμος ἀπὸ τὸ ἴδιον τὸ χωριό.

Κι' ἀνοίξε τὸ γράμμα.

— Μπα! ἔκαμε, αὐτὸ ἔχει μέσα καὶ λεπτὰ!

— Καὶ λεπτὰ;

— Ναί, ναί. Εἴκοσι δραχμὲς. Ὁρίστε τις!

— Μοῦ τίς δίνεις;

— Ἀμ τί, θὰ τίς κρατήσω;

— Μὰ εἶναι δικές μου;

— Καὶ βέβαια, ἀφοῦ βρῖσκονται μέσα σὲ γράμμα δικό σου!

Κι' ὁ παπᾶς ἄρχισε νὰ διαβάσῃ.

— Ναί, ναί, πραγματικῶς, εἶπε ὕστερ ἀπὸ τίς πρῶτες γραμμὲς. Γιὰ τὸν Πάνο σου σοῦ γράφουν...

— Ἀχ! ἔκαμε ἡ μάνα μὲ δάκρυα.

Εἶναι καλὰ τὸ παιδάκι μου;

— Πολὺ καλὰ! ἄκου.

«Ὁ Ἀρτέμις τοῦ ἔλυσσε προσεκτικὰ ὅλο τὸ σῶμα...» (Σελ. 365, στ. 6.)

Ὁ παπᾶ - Χαράλαμπος διὰδασε κι' ἡ κυρία-Σοφία ἄκουγε κλαίγοντας. Κι' ὕστερα, σάν ἄκουσε πὼς τὰ λεπτὰ ἐκεῖνα τῆς τᾶστειλε ὁ γιός της κι' ἦταν δικὰ της, τὴν ἐπίασε τέτοιο κλάμμα χαρᾶς, πού ὁ παπᾶς ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ τὸ διάδασμα, ὡς πού νὰ τῆς περάσῃ ἡ μεγάλη συγκίνησι.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΤΧΤΑ ΣΤΟ ΒΟΤΝΟ

Στά πράσινα στρωμένοι χώρτα
[χάρου,
ακούγαμε την ιστορία του γέροντος
τά άστρα λές κουβέντιαζαν άπάνου.

Η γέριχη φωνή του άντηχούσε
στης νύχτας τη σιωπή που κάπου
[κάπου
χωριάτικο τραγούδι τη διαλυούσε.

Στά πόδια μας τραγούδαε μια
[βρύση
που το νερό της έκανε ρυάκι,
λές και μās είχε όλους ύπνωτίσει.

Θεϊκά γύρω μας όλα τραγουδούσαν
ως κι η φωνή του γέροντος ήταν
[τραγουδι
τόνα 'πό τάλλο, όλα έμεθοούσαν
Ψάλλης Πόνου

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

1. ΜΗΤΕΡΑ:

Κακόμοιρη γυναίκα! Σ' είδα μια
μέρα να πετροβολάς το παιδί σου.
Δέν έκανε το θέλημα σου, έσύ
θύμωσες και ζητούσες να το έκ-
δικηθής. Δέ σ' έλεγαν τρελλή
κι' όλοι σουδιναν το δικιο. Πόσο
μικρά βρισκόταν απ' αυτό!...
Έπρεπε τις πέτρες αυτές να τις
ρίξεις σ'ν στο κεφάλι σου. Είναι
δικό σου σπλάγχο, δύστυχη μη-
τέρα, σ'ν τ'όφτιαξες τέτοιο, άνόητη!

2. ΚΑΠΟΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Αμίλητος, σκυφτός διαβαίνει
τους δρόμους της ξενιτιάς ο έ-
ξόριστος. Διωγμένος άπο την πα-
τρίδα του, λές κι' άφησε κεί μαζί
με το βίος του και τη χαρά.
"Ενα παιδάκι περνά χαρούμενο,
ξεφεύγει από τα χέρια των άγα-
πημένων του που το κρατούν, και
πηδάει. Ο έξόριστος όλο και
στρέφεται σ' αυτό. "Όλο θέλει να
το βλέπη...

Κάποινα μακρινή χορά να του
θυμίζει η κάποιο του όνειρο να
ξαναζωντανεύη;

3. ΔΥΟ ΤΥΠΟΙ

Γυρνούσαν οι άδελφές από τον
περίπατο τους. "Ητιν η μία ως
δώδεκα χρονών κι' η άλλη ως δέκα.
"Η μητέρα τους πήγαινε μπροστά
μ' άλλες κυρίες κι' ούτες πίσω
παίζανε Κι' όμως η μικρότερη
ήτανε πολύ άτακτη. Και ξαφνικά
η μεγάλη, άρπάζοντάς την από
τά μαλλιά, τής ζητάει να ήσυ-
χάση. Κεϊνη τότε άρχίζει άγριες
φωνές: «Δόσε μου το βραχιόλι μου,
βγάλε γρήγορα το βραχιόλι μου». Στ'
άκουσα αυτό, η μεγαλύτερη
προχωρεί άγέροχη και, φτάνοντας
τη μητέρα της, προσποιείται πως
τίποτε δέν συνέβη! κι' η μικρή
σωπαίνει.

Πόσο άνελεύθερο χαράχτηκα
θάρουν οι δυο μικρούλες σάν με-
γαλώσουν! Χωρίς άλλο θάνα οι
δυο διαφορετικοί άνθρωποι τό-
ποι ο ένας που θέλει τον άλλο

σκληρό του γιά μικρή χάρη που
τούκαμε! κι' ο άλλος που άδιαφο-
ρεί γιά όλα, φτάνει να ίκανοποιεί
μιά του ματαιοδοξία.

Ανθισμένη Μυρούλα

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΠΟΤ ΤΟ ΠΗΡΕ Η ΚΑΤΣΙΒΕΛΑ...

Τόλεγαν Νινίτσα, ήταν ως τεσ-
σάρω χρονών και καθόταν στο
άντικρινό μας.

Η μητέρα της φώναζε συχνά
κατοιβέλες (γυρτίτσες), να της κά-
νουν στο σπίτι διάφορες δουλειές.
"Ηταν μια συνήθεια του τόπου.

Μιά μέρα, είχε πάει μια κατσι-
βέλα, άγιοστη δίως διόλου, γιά
να τινάξη τα χαλιά. "Η νταντά
της Νινίτσας είχε άλλη δουλειά.
"Άφησαν λοιπόν τη μικρή να παί-
ζη σ'τον κήπο μονάχη.

Κάμποση ώρα έπαιξε κεί με
την κούκλα της. "Επειτα τη βα-
ρέθηκε, την άφησε καταγής και
πήγε στην καμαρούλα του μπάνιου.
"Έξερε η κατεργαρούλα πως
σ' αυτή την καμαρούλα, το καλο
καιρι, φύλαγαν διάφορα φαγιά,
γιατί ήταν δροσερή. Και νά, μό-
λις μπήκε, είδε μια σαλιτιάρα με
ώραία κοκκινογούλια. "Αμέσως
κάθησε χάμω σ'τά μάρμαρα κι'
άοιχσε να τ'αρώη.

Σε λίγο η μαμά της τη φώνα-
ξε, μα ούτε άκουσε η Νινίτσα να
άπαντήση. "Έψαχνε τότε σ'τον
κήπο, στο σπίτι, παντού. Νινίτσα
πυθινα. Μόνο η κούκλα της πε-
ταμένη σ'τον κήπο. Τότε η μαμα
της, η νταντά της κι' όλοι στο
σπίτι ένόμισαν πως την πήρε η
άγνοστη κατσιβέλα, που στο με-
ταξύ είχε τελειώσει τη δουλειά
της και φύγει...

"Ω, δυστυχία! Πάει το κορίτσι!
"Αμή τώρα;
"Επιτέλους μπήκαν και στην κα-
μαρούλα του μπάνιου, που στην
παραξάλη τους την είχαν ξεχάσει.
Και τι να ιδούν; Τη Νινίτσα κα-
θισμένη χάμω ήσυχάτατα, πασα-
λειμένη, να γλείφει ακόμα την
άδεια σαλιτιάρα!

Φαντάζεστε τη χαρά τους και
τη γέλια τους. "Η Νινίτσα όμως
φανόταν λυπημένη.

— Κρίμας! τούς έλεγε. Τελειώ-
σανε τα κοκκινογούλια μου.

Πικρή Σκλαβιά

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Μεσημέρι. "Ακούεται το τρίτο
σφύριγμα και το τραίνο ξεκινά.
Στην άρχη σιγα-σιγά, έπειτα γρη-
γορότερα, όποτε άρχίζεις να αίσ-
θανόσαι την ήδονη του λίγιγνου.

Περνάει τόσο κοντα στην άκρο-
γαλιά, που νομίζεις πως από σιγι-
μή σέ σιγιμή θα καταρρεύσει
στη γαλανή θάλασσα, όπου τα ά-
ραγμένα καϊκάκια, σά φανταστικά
άσπρα πουλιά, κουνιόνται σιγά-σι-
γά σ'τά ήσυχα νερά.

Από το άλλο μέρος όμως ση-
κώνονται, σάν άγρια θηρία, τε-

ράστια και άπόκηνα βράχια, έ-
τοιμα να πέσουν από κεί που μέ-
νουν τόσα χρόνια.

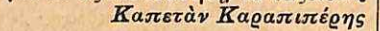
Χαριτωμένα λουλουδάκια του
βουνού σκορπίζουν τις γλυκειές
τους μυρουδιές στην άτμόσφαιρα,
κι' οι κρωγμοί των κοράκων άνα-
κατεύονται με το μονότονο τρα-
γούδι του τζιτζικα.

Παρακάτω χρυσίζουν φρεσκο-
καμωμένες θημωνιές, που έπάνω
τους παίζουν ξενοιαστα τα παιδιά
του κοινιού χωριού, γεμίζοντας
τον άέρα με τις χαρούμενες φω-
νές τους. Δέν λείπουν βέβαια και
τάμπελα, πράσινα-πράσινα, κατά-
φορτα από σταφύλια. Πάρα πέρα
ένα θεόρατο πεύκο με άπλωτά
κλαριά, που στή σκιά του ζητῇ να
βοηθή δροσιά κάποιους κουρασμέ-
νους με το μικρό κοπάδι του.

Τ' άθωα πρόβατα σηκώνουν άρ-
γά-αργά το κεφάλι τους, κοιτάζουν
έκπληκτα το τραίνο και, άφίνον-
τας ένα δυνατό βέλασμα, πέφτουν
πάλι στή νάρκη τους.

Επί τέλους να και το Βαθύ.
Είναι ο πρώτος σταθμός. "Ομορ-
φο χωριουδάκι, με τις μικρές του
καλύβες και με τη μικρή έκκλη-
σούλα του, φαίνεται τώρα έρημο,
γιατί οι κάτοικοι του ζητούν άνά-
παυση από μεσημβρινό ύπνο, με-
τά τους πρωινούς κόπους.

Σφύριγμα. Το τραίνο ξεκινά
γιά να εξακολουθήση το ταξίδι...
Καπετάν Καραπιτέρης

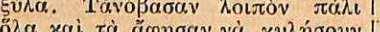
ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΟΙ ΚΟΥΤΟΧΩΡΙΤΕΣ

Μιά φορά, οι Κουτοχωρίτες
εσκέφθηκαν να κτίσουν μια Δέση
στο χωριό τους. "Ανέβηκαν λοιπόν
στο βουνό γιά να κόψουν ξύλα.
"Αφού τά έκοψαν, θέλησαν να τά
κατεβάσουν κάτω. Άλλ' άντι να τ'
άφήσουν να κληήσουν μόνα τους
από το βουνό, τά έδεσαν με
σχοινιά και τά κατέβαζαν με
πολύ κόπο.

Έκει που κατέβαζαν το τελευ-
ταίο ξύλο, έκόπηκε το σχοινί και
το ξύλο έκλήσσε κάτω. "Εκπλη-
κτοι οι Κουτοχωρίτες είδαν, ότι
μπορούσαν μ' αυτόν τον τρόπο
να κατεβάσουν ευκολότερα τά
ξύλα. Τάνόβασαν λοιπόν πάλι
όλα και τά άφησαν να κληήσουν
ένα-ένα από το βουνό!

(Έκ του Γερμανικού)
Μάντις Τσερεσίας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Κυματίζουσα Κυνόλενος:

— Όρνι, Παναγία μου,
"Εχασα το τραίνο!
Τόσην ώρα τώρα
Πώς θά περιμένω;

Η Έρμερλάδα:

— Δέν καταλαβαίνω
Τό πολύ κακό σου
Τό χαμένο τραίνο
"Ητανε δικό σου;

— Έστάλη από το Κακονόριτσο
— Έκλαψες, Δώρα μου, που πέ-
θανε ο παππούς σου;

— Τι, μήπως με πήγαν στο
σπίτι του να κλάψω;
— Έστάλη από της Μεγάλης Ελλάδος

211ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΟΝ Α'. ΕΞΑΜΗΝΙΟΝ ΤΟΥ 1924

"Όπως σάς είπα στο προηγού-
μενο φύλλο, προκηρύσσω σήμερα
νέο Διαγωνισμό γιά τάς άσκήσεις
της Α' εξαμηνίας του 1924.

Οι νέοι συνδρομηταί, που δέν
ήξεραν τά συστήματά μας και μου
έστειλαν συχνά "Ασκήσεις προς
δημοσίευσιν, — που φυσικά τίς έρ-
ριχνα στο καλάθι — άς ιδούν
τώρα τους όδους κι' άς μου στεί-
λουν σύμφωνα με αυτούς από μια
ολάκερη Συλλογή. Μπορούν να
χρησιμοποιήσουν και τις "Ασκήσεις
έκεινες που συνέθεσαν ήδη και
μου έστειλαν άδικα, ή να κά-
μουν άλλες καλές, γιατί έχουν
πάλι καιρό. "Όσο για τους παλιούς
συνδρομητάς που ξέρουν, είμαι
βεβαία πως από καιρό θά έχουν
έτοιμη τη Συλλογή τους και περι-
μεναν μόνον αυτή την προκήρυξη
γιά να την έπεξεργασθούν ακόμα
λίγο, να την καθαρογράψουν και
να την στείλουν.

"Αλλά κι' αυτοί έχουν καιρό να
κάμουν και μερικές νεώτερες "Ασ-
κήσεις. Προσάκωνται κατά τά νέα
είδη που έγκαινιασθηκαν από
προτέρω. "Η ακόμα καλύτερα,
να έφεύρουν κι' άλλα νέα είδη,
δικά τους. Γιατί, άν όμολογούμε-
νος ή ποιότης των "Ασκήσεων
μας βελτιώθηκε σημαντικά, μπορεί
όμως και πρέπει να βελτιωθεί
άκόμα. Αυτό θά κατορθωθῇ, άν
κάθε Συλλογή είναι καμωμένη με
σκέψη, με προσοχή, μ' έπιμέλειαν.

"Οχι βιαστικά πράγματα, της
τελευταίας στιγμής. "Ετσι κι' οι
στίχοι των έμμετρων σας θά είναι
πιο καλά δουλεμένοι, και τά ζη-
τούμενα θά είναι κάπως πιο και-
νούργια, — όχι τα αιώνια, τά ίδια
και τά ίδια — κι' η Συλλογή σας
θά περιέχη κι' ένα τουλάχιστο
νέο είδος "Ασκήσεως, πρωτότυπο,
(σάν το Cinéma-Rebus, τον «Κι-
νηματογράφο» του Μαρκαντω-
νίου, σάν τον «Σιδηρόδρομο» του
Κώτσου κτλ.)

Σύμφωνα με τάνωτέρω, οι όροι
του Διαγωνισμού είναι οι έξης:

1.—Είμπορούν να λάβουν μέρος
δωρεάν γενικώς όσοι έχουν ψευ-
δώνυμον έγκειρομένο δια τόν
1923 ή το 1924, επί πληρωμῇ δέ
μιας δραχμής οι άνευ ψευδωνύμου
συνδρομηταί και τάδελλα των και
δύο δραχμών οι άγορασταί.

2.—Κάθε Διαγωνιζόμενος πρέ-
πει να στείλῃ από μίαν Συλλογήν,
που να περιέχη δεκαπέντε ως
είκοσι έν όλω "Ασκήσεις διόρων
είδων, κατά την τάξιν που δημο-
σιεύονται συνήθως εις το φύλλον
μας. (Αεζήγητοι πρώτα και λοιπά
έμμετρα, κατόπιν Δημώδη Αινίγ-
ματα, Σχήματα, Κρυπτογραφικά,
Μαγικά Γράμματα, άλλα είδη
διάφορα, και τέλος "Ακροστιχίδες,
Φωνηεντόλογα, Έλληνοσύμφωνα,
Γρίφοι) "Από τάς είκοσι "Ασκήσεις,
κάθε Συλλογή, αί πέντε, άν γνω-
ρίζῃ γαλλικά ο συνθέτης, είμπορεί
να είναι και γαλλικά, είτε πρω-
τότυποι ιδικοί του, είτε αντι-
γραμμένοι από γαλλικά περιοδικά,

(όχι όμως "Αναγνωσματάρια).
Και εις την μίαν περίπτωσιν
και εις την άλλην, πρέπει να τό
δηλώνῃ κάτωθεν της "Ασκήσεως
έντεκα δηλαδή ιδικοί του, ή άν
άντεγράφη από γαλλικόν περιοδι-
κόν και ποίον.

Σημ. "Όταν μία Συλλογή πε-
ριέχη περισσότερας από 20 "Ασκή-
σεις, θά λαμβάνονται υπ' όψει
κι' θά κρίνονται μόνον οι 20
πρώται της κατά σειράν.

3.—Μία Συλλογή είμπορεί να
περιέχη όλίγα ή και ένα μόνον
είδος "Ασκήσεως, (όλο Γρίφους
π.χ. ή όλο Μαγικά Γράμματα, ή
Αεζήγητους, ή Αινίγματα κτλ.)
Προτιμάται όμως ή **πλήρης Συλ-
λογή**, εκείνη που περιέχει από
μιαν ή δύο "Ασκήσεις των κυριω-
τέρων είδων. "Επίσης δέν θ' απο-
κλεισθῇ καμία Συλλογή άν πε-
ριέχη τά γνωστά μόνον και συ-
νήθη είδη "Ασκήσεων. Θά προτι-
μηθῇ όμως και θά έλθῃ σέ άνώ-
τερη θέση ή Συλλογή που θά έχῃ
όσο το δυνατόν περισσότερα νέα,
πρωτότυπα είδη, —έννοείται έπι-
τυχημένα. Οι συνθέται πρέπει να
έχουν υπ' όψει και τούτο: είδη
με εικόνας, που θ' απαιτούσαν
ζωγράφον, τοιγογράφον και έξο-
δα, δέν είναι δεκτά μόνον με
σχήματα που μπορούν να γίνων-
ται τυπογραφικώς σάν αυτά που
δημοσιεύονται τώρα.)

4.—"Η Συλλογή πρέπει να εί-
ναι τακτικά και καθαρά γοιμμένη
εις τετράδιον μεγάλου κατά προ-
τίμην σχήματος (που το κάμνεται
και μόνον σας με δύο τρείς κόλ-
λες χαρτί) Εις τό έξώφυλλον του
τετραδίου να γράψετε: «Συλλογή
Πνευματικών "Ασκήσεων δια τόν
211ον Διαγωνισμόν» και άμέσως
από κάτω: τόνονμα σας, τό ψευδών-
υμον σας (όσοι έχετε), την ήλι-
κον σας, την διαμονήν σας και
την χρονολογίαν. Μέσα εις τό τε-
τράδιον, αί "Ασκήσεις πρέπει να
έχουν αύξοντα αριθμόν, έπιγρα-
φήν (τό είδος της "Ασκήσεως)
και εις τό πλάγι καθεμιάς να
υπάρχη ή λύσις της. (Τό καλύτε-
ρον είναι, και το συνηθίζον πολ-
λοί, ή σελίς του τετραδίου να
τρακίζεται εις δύο, και εις τό
ένα μέρος να γράφονται αί "Ασκή-
σεις και εις τό άλλο, άντικρύ των,
αί λύσεις.) Εις τό τέλος της Συλ-
λογής πρέπει να υπάρχη ή Διαβε-
βαιωσις: «'Επί λογω τιμής δια-
βεβαίω ότι αί άνωτέρω "Ασκήσεις
είναι πρωτότυποι, ιδικοί μου,
έκτος των Δημωδών Αινιγμάτων
κι' των Γαλλικών». Και από κάτω
ή υπογραφή του συνθέτου, με τό
ψευδώνυμον του πάλι και την
ηλικίαν του.

5.—Συλλογοί δια τόν 211ον Δια-
γωνισμόν, έκπληροῦσαι πιστώς και
κατά γράμμα όλους τους άνωτέρω
όρους, είαι δεκταί από σήμερα
μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1923.
"Απ' της 1ης Δεκεμβρ. θαρχίσω
να δημοσιεύω "Ασκήσεις αποκλει-
στικώς από τάς Συλλογάς του
νέου αυτού Διαγωνισμού και ός
να προκηρυχθῇ ο α' όλος, δια την
Β' Εξαμηνίαν του 1924, κανείς
δέν θά μπορῇ να στείλῃ "Ασκή-
σεις προς δημοσίευσιν. "Εν τῷ

μεταξύ θά δημοσιευθῇ τάποτε-
λέματα του 201ου Διαγωνισμού,
(Β' Εξαμηνία του 1922 και Α'
του 1923) καθώς και του τρέχον-
τος 207ου της Β' Εξαμηνίας του
1923.

6.—Επιφυλάσσονται τό δικαί-
ωμα, εάν ληφθῶνται τώρα Συλλο-
γαί με αρκετάς καλές "Ασκήσεις,
να μή προκηρύξω Διαγωνισμόν
παρά μετά έν έτος, ήτοι διά την
Α' Εξαμηνίαν του 1925.

7.—Οι διαγωνιζόμενοι θά δι-
αιρεθῶν εις τρείς Τάξεις άναλό-
γως της ηλικίας των (και οι μή
δηλώνοντες ηλικίαν επί του τε-
τραδίου των, κατατάσσονται εις
την "Ανωτέραν, οιαδήποτε ηλι-
κίαν και άν έχουν) εις έκάστην
δὲ Τάξιν θάπονευθηθῇ χωριστά
τά ύπό του "Οδηγοῦ του Συνδρο-
μητοῦ οριζόμενα Βραβεία, τά
όποια βλέπετε εις τό 5' Κεφά-
λαιον, § 1 και 2, (φύλλον 3,
σελ. 22).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
"Αθήναι, 38 οδός Εδριπίδου
τὴν 1 Νοεμβρίου 1923

ΤΟ προηγούμενο φύλλο καθυστέ-
ρησε, γιατί έγενε αλλαγή Τυπογρα-
φείου. Καί τοῦτο. επίσης δέν θά τό
λάβετε άκριβώς στην ήμέρα του.
"Αλλ' από τό έρχόμενο ή παλιά
τάξις και άκριβεία στην έκδοση έα-
ναγυρίζε. Τό καινούργιο μας Τυπο-
γραφείο έχει όλα τά μέσα να τυ-
πώνῃ το φύλλο καλά και γρήγορα.
Και κάθε Σάββατο τακτικά, θά τό
έχουν οι συνδρομηταί καλοτυπω-
μένο, καθαρό, ίσιο, κομψό, όπως
πρέπει.

Χαίρω, "Αεροκοπανιστή, που σὸ
ἀρέσει τόσο το "Ευρεόντας τύχη...
Σέ όλους άλλωςτε πρέπει το τρυφερό
αὐτό μυθιστορηματάκι. Γιά τη Σε-
λίδα δέχομαι όχι μόνο διηγήματα
άλλά και ό,τι άλλο λογοτεχνικό.
"Η τιμή της έγκρίσεως ή άναγνω-
σεως ψευδωνύμου θά μείνῃ ή ίδια και
τό έρχόμενο έτος.

"Εγκάρδια συγχαρητήρια γιά τ'ύς
γάμους της αδελφής σου, "Ανα-
λανθίς. Εύχομαι τέτοιες «φασα-
ριές» νάχετε πάντα στο σπίτι. Δέν
τό έξερεις λοιπόν πως σέ κανένα
χρόνο θά σὸ φύγῃ κι' ή άλλη κι'
ύστερα θάρθῃ κι' ή σιρά σου; "Ετοι
είναι ή ζωή. Δέν μπορεί νάχη κα-
νείς αιώνως τάδελλα κοντά του.
Τά μαθήματα που θά κάνῃς τώρα
στο σπίτι, δέν είναι τόσο πολλά.
"Ελπίζω νάχῃς καιρό να μὸ γράψῃς.

"Απτερε Νίκη, άν δέν είδες
άπάντησῃ σ' εκείνο τό γράμμα, βέ-
βαια δέν θά τό έλαβῃ. Καί λυ-
ποῦμαι πολύ, γιατί κι' εκείνο βέβαια
θάταν όρατο κι' άδιαφύρο σάν τό
σημερινό. "Ο κ. Φαίδων σ' εύχα-
ριστεί γιά όσα γράψεις τό περσι-
δικό όμως όπου είδες κεινή τη φθι-
νοπωρινή ζωγραφία δέν μπορεί να
σὸ τό βρῇ, γιατί "Ηταν έξνο, άγ-
γλικό, και καλά-καλά δέν έξερει
οὐτε τόν τίτλο του. Τὸ τόδεξαν
μιά στιγμή μόνο γιά να ιδῇ τη ζω-
γραφία. "Ο Αιμίλιος Ζοάδ είναι Γαλ-
λος μυθιστοριογράφος, που τά βιβλία
του δέν κάνουν γιά κορίτσια. Δέν

ζουάν λέγεται ο ήρωας ένός έπικού
ποιήματος του λόρδου Βύρωνος. Οι
«Μικρές Ψυχές» της Σεράο δέν είναι
μεταφρασμένες "Ελληνικά. Ναι, με-
ρικά κομμάτια από τόν Ζάν Κριστόφ
θά μπορούσαν να δημοσιευθῇ και
στο περιοδικό μας, κάποτε μάλιστα
έδημοσίευσά ένα-δύο.

Πάνε Δαλακέλλη, ή συνεργασία
στη Σελίδα δέν είναι υποχρεωτική.
"Αν θέλῃ κανείς, στέλνει. "Αλλά
γιά νάχη τό δικαίωμα να στείλῃ,
πρέπει νάχη και ψευδώνυμο έγκε-
κριμένο. Γι' αυτό τό κομμάτι σου
δέν είναι δεκτό. "Αφίνω τώρα ότι
δέν είναι και τόσο καλό. Λέει
κοινά πράγματα, —ό,τι θάλεγε δη-
λαδή καθένας σ' αυτή την περί-
στασι, —κι' όχι τά ιδιαιτέρως άκείνα
που θάδρισκε να πῇ ένας λογοτέ-
χνης, ένας ποιητής. Σὸ συνιστῶ
άκόμη να έπιμελήθῃς και τη γλώσσα
σου. Τύπου: σάν το «Είμωσαν» δέν
τους συνεθίζουμε στη γραφομένη.

Χάρηκα, Χρυσομπομπούνκα,
που έλαβα γράμμα σου ύστερ' από
τόσον καιρό. "Αλλ' άφού μελετού-
σες γιά εισιτηρίου, δέν πειράζει.
"Ελπίζω να έπέτυχεις και τώρα νάσαι
στο Γυμνάσιο. Ναι, με την άνα-
νέωση της συνδρομής σου, μπορείς
νάλλάξῃς και ταίνια, γιά να σὸ
έρχεται το φύλλο απ' εδύεας και
να μὸν είσαι υποχρεωμένη να τό
περιμένῃς από την Κόνιτσα μέσα
σέ γράμμα!

Τό "Ασπερο Συννεφάκι, που
είναι τώρα μαθητής της Α' του
Γυμνασίου και φορεῖ και πηλίκο,
μὸ γράφει: «Ξέρεις πως γιά μιά
μικρή "Αγγελία έχασα ένα συνδρο-
μητή; "Ηταν πρό ήμερῶν στο σπίτι
μας ένας φίλος του μπαμπά που
έχει ένα αγοράκι. Τὸ εἶπα λοιπόν
να τό έγγραψῇ συνδρομητή σου
και τὸ έδωσα να ιδῇ τό 38 φύλλο
σου. "Αλλά γιά κακή σύμπτωση,
είχε μέσα μιά "Αγγελία (ΚΤ), 1476)
που έλεγε: «Στη μπάνια ή βράζω
την Ισθμία!» Και τό πρώτο που
είδε ο κύριος ήταν αυτό, πὸ έφτασε
όμως γιά να μή θελήσῃ να γράψῃ
τό γιό του». "Ενα πέτσινο μὸ γρά-
φει πως έπαιξέ κι' η "Απτερος Νίκη
με μιά εξιδέλητη της. Βλέπουν τι
κακό μας έκαναν όσοι μὸ έστει-
ναν "Αγγελίες με αυτή τη μόντηνη
γλώσσα; Εύτυχός τό κατάλαβαν
κι' οι ίδιοι και περιορίστηκαν. Αὐ-
τοῦ τοῦ είδους οι "Αγγελίες άνήκουν
πιά στο παρελθόν.

"Ο κλημένος μου ο Βασιός της
"Ελευθερίας! Αυτή τη στιγμή που
μὸ γράφει, έχει το κεφάλι σπά-
σμένο, ραμμένο και σφικτοδεμένο.
Γιατί στο σχολείο, ένας συμπαθη-
τής του τούβλος γιά χωράτο μιά
σπρωξιά, έπεσε άπάνω σ' ένα τζάκι
και μὸν τῷ ρωτάει! Εύχομαι πε-
ραστικά. "Αλλά νάχη τό καλοκαίρι
στῆς "Αθήνας, να ξεκινήσῃ γιά τό
γραφείο μου, να φτάσῃ ως την
πόρτα μου, να ιδῇ τη μπρούτζινη
έπιγραφή κι'... να δὸν πιάσῃ άλλο
πράγμα εκείνη τη στιγμή και να
τό στρίψῃ χωρίς νάβρῃ άπάνω,
αὐτό, αὐτό πῶς είναι... από τῷ

γραφῇ να πῶ: "Οχι, άφού μὸ τό
γράφει. Μή χειρότερα λοιπόν, όταν
ξαναρθῇ.

Σὸ έστειλα χαρτί του Λύσεων,

Νέα Ψευδώνυμα: "Αδρατος Δαί-
μων, 2. (ΝΑ). Παντοδύναμος 2. (ΜΣΓ)

"Η Διάπλασις άσπάζεται τους
φίλους της: Σμύρνην (έχει καλώς)
Καριοφύλλι τοῦ 21 (ή προσήκη
συμπεριλήφθῃ) περιορίζομαι σ'τά
έλληνικά διηγήματα, γιατί ένα έλ-

"Ασπερη Καμέλια. Ναι, ναι, ώραία
τό λές. "Όπως οι «πολιτικοί όροι»
των Μ. "Αγγελιών, που χαλούσαν
άλλοτε τόν κόσμο, είδαν πως αυτά
ήταν άσχημα και τάξησαν, έτσι
θάφήσουν και τις χυδαίες έκφράσεις
μερικοί σημερινοί "Αγγελιογράφοι.
Δηλαδή τις άψισαν κιόλα όπως τό
λέω και παραπάνω. Οι φίλες που
μ' έρωτάς, όχι, δέν έχουν ψευδών-
υμα.

Διακολογημένη ή «τεμπαλιτε»
σου, Αιμίλιε "Εσρινέ. "Αφού πρω-
τύτερα είχες άλλη άρρωστίαια και
τόσα μαθήματα, έπρεπε να ξεκου-
ραθῃς καλῶς όλο τό καλοκαίρι.
Τώρα όμως να μὸ γράψῃς πάλι
συχνά και να λαβύνῃς μέρος στην
κίνησῃ. Οι «Βαπτιστικοί του Μ.
Ναπολέοντος» θά ίκανοποιήσουν όλα
τά γούστα. "Επειτα θά συνδεύων-
ται και από άλλο μυθιστορημα,
άλλου είδους, αλλά επίσης έσοχο.
Θά ιδῇτε!

Σ' αυτό δέν έχει δικιο ο καθη-
γητής σας, Γριφοφιδιστή. Γιατί
και άν υποθεθῇ πως όταν μιλούμε,
δέν λέμε της έπαναστάσεως, της
περιθάλψης, της συνείδησης, άλ-
λά της επαναστάσεως κ.π. ό,τι δη-
λαδή άντικατεύουμε και τύπους της
καθαρεύουσας από συνήθεια, όταν
όμως γράφουμε λογοτεχνικά, έπι-
μελημένα τη δημοτική, πρέπει να
ποφεύγουμε όλους αυτούς τους τύ-
πους και να βάζουμε τούς αντί-
στοιχους δημοτικούς, γιά να έχουμε
όμοιότητα κατά τό δυνατό τῷ λόγῳ.

Κ. Μίσις, και χαίρω πολύ που απο-
φάσις τέλος να μὸ γράψῃς. Τό
πρώτο σου γράμμα μὸν άρέσει πάρα
πολύ κι' υποθέτω ότι θά μπορούσες
νάρχισες κι' άνωτέρω. Τελος πάν

ληνικό μυθιστόρημα θά ήθελε και εικόνες πολλές, που δεν είναι εύκολο νά γίνουν έπως πρέπει. **Σμυρναϊκήν Ἀύραν** (περιμένω· τὸ ζέρω πῶς τῇ «Δογοτεχνικῇ Διάπλασι» θά τὴν ἐπαιρναν ὅλα τὰ διαπλάσσοι μὰ τὸ ζήτημα εἶναι ἄν θά τὴν παίρουν καὶ ἄλλοι πολλοὶ γὰρ νὰ σκοπεύω· ἡ ἔξοδος τῆς, ποὺ θά ἦταν μεγάλη· γι' αὐτὸ τὸ σκέπτομαι...) **Ἀφροισμένο Κῶμα** (τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε· εὐχομαι τώρα νὰ δυναμώσης γρήγορα γιὰ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ περισσότερα). **Κώσταν Μπόλαν** (χαμένοι κόποι· αἱ λύσεις δὲν στέλονται ἔτσι· πρέπει νὰ διαβάσῃς στὸ 1ο φύλλο τὸν Ὀδῆγόν· ἡ καλύτερα περιέμενε τὸ Δεκέμβριον ποὺ θά δημοσιεύθῃ (ὁ νέος). **Γιὸν τῆς Νήκτας** (δὲν θυμοῦμαι τώρα τίποτα οὔτε μπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ, γιὰτὶ λίγα φύλλα μένουν· ἂν βρεθῇ, ἂν εἶναι καλὸ κ' ἂν διπλῇ τόπος, μάλιστα· τὸν τελευταῖο καιρὸ, βλέπεις, ἀπὸ πολλὰ ποὺ εἶχα λάβει, διαλέγω καθεστὸς τρία-τέσσερα, τὰ πρῶτα καλὰ ποὺ βρίσκω καθὼς ψάχνω στὸ σωρό). **Σ. Ι. Σαμ.** (ἔκαμες πολὺ καλὰ καὶ περιμένω τὴν δράση σου ἀνταξία τοῦ εὐγενικοῦ σου πόθου). **Ταυρομάχον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, καλὴ διασκέδαση!). **Χαλιμουτσούλαν** (ἔστειλα· τὰ ἔβα ἐπαθὺν, καθὼς βλέπεις παραπάνω, κ' ἄλλοι φίλοι μου ποὺ ἤθελαν νὰ ξεπαθῶσουν· ἀλλὰ περαστικὸ κ' αὐτὸ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον). **Ρίτταν** (καλὸ ταξίδι· μὴ μὲ ξεχνᾷς!). **Πουλι τῆς Καταιγίδος** (ἡ ἰσχύς του λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου· τοῦ χρόνου δὲν τὸ ἀνανεῶν καὶ τελειώνει). **Φασαριάν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἰς τὸν ὅσον τόμον εἶναι πολλὰ μικρά· ὁ 7ος δὲν ἔχει αὐτοτελές). **Σεμίρμιν** (περιμένω κ' εὐχαριστῶ). **Σμύρνην, Μικρόν Ἀθηναῖον** κτλ. κτλ. **Φλύαρον Σπίνον, Ἑλληνικὸν Αἰσθημα, Ι. Κιτραμῆν** (ἔστειλα). **Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 210 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Ἰανουαρίου.

627. Δεξιόγραφος

Μιά πρόθεση ἂν γράψῃς
Σὲ σύμφωνο προστά,
Ἀφεύκτως θ' ἀπορήσῃς
Χωρὶς τὰ χωράτά,
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀκράτητο Γέλιο.

628. Στοιχειογραφος.

Ἄν σὲ ὁρος τῆς Ἀσίας
Καίπα στὴν κορφή κολλήσῃς,
Ἐνα πρᾶγμα γιὰ νὰ ψήνῃς
Καθε πρᾶγμα θ' ἀποκτήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγγ. Χ. Τερζοπούλου.

629. Μεταγραμματισμός.

Ἐνὸς πουλιοῦ τῆς νύχτας
Ἀλλάζω τὸν λαϊμό
Κ' ἔνα μεγάλο φίδι
Τὸ κάνω στὸ λεπτό.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετάν-Καραπιπέρη

630. Αἰνίγμα.

Τὸ ἀρσενικὸ καλόγερος.
Τὸ οὐδέτερο ἀνεβάξει...
Τὸν τόνο καὶ μὴ πόλη
Κάνει. Καὶ τώρα, λύτες μου,
Ποῦ ὁ νοῦς σας κατεβάζει,
Νὰ μοῦ τὸ βρῆτε ὅλοι!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαέδοντος

631. Ἀσθήρη

* * * * *
Ν' ἀντικαταστα-
θοῦν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμά-
των οὕτως, ὥστε ν'
ἀναγινώσκωνται:
δριζοντιωσκατός,
καθέτως ἀπόστο-
λος, διαγωνίως δὲ πόλις τῆς Εὐ-
ρώρης καὶ γίγας μυθολογικός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περσатиνοῦ

632-636 Μαγικὸν Γράμμα.

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι'
ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματι-
σμοῦ ἄλλοι τόσαι λέξεις:
κωφός, πόθος, λιμός, Κέα, ἄρτος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιαντομάχου Ἑλληνος

637. Μαγικὴ Εἰκὼν

— Ἄντε, Τοτό, πῆγαινε νὰ τὸ
φέρῃς γρήγορα νὰ παίξουμε.
— Μὰ ποιό;
— Αὐτὸ ποῦ εἶπα.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πυροβολιτάνι.

638. Ἀκροστιχίς.

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν βασιλεῖα
τῆς Μακεδονίας.

1, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ· 2, Μῆν· 3,
Θηριον· 4, Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώ-
μης· 5, Ὅρος τῆς Πελοποννήσου
6, Εἰδοςχώματος· 7, Δημητριακόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτθίδος.

639. Ἑλλιποσύμφωνον

ΕΥΕΟ — ΕΟΥ
Ἐστάλη ὑπὸ Ἑπταν. Ρίζοσπάστου.

640. Γρεῖφος

Εἰ — 3 Αἰ — ε $\frac{K}{T}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαλωμάτου.

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

641. Charade
Gardant toutes mes lettres,
Je caresse
Et tout être
Me desire sans cesse.
Si, au contraire,
Vous retranchez
La lettre R,
Vous frissonnez.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλλῆς τῆς Ἀγκύρας

642. Sans Voyelles

tl - mtr - tl - vlt
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 27
343. Ἐξοχή (αἶξ, ὄχι). — 344. Πά-
ρος - Πόρος. — 345. Τζάμι - Τζαμί.
346. Ἀλφα - ἄλμα - λάμα

347 Σ 348. ΑΣΚΛΗ-
ΔΕΝ ΠΙΟΣ. (σηπία,
ΔΩΡΙΣ κάλλος, λίκκος,
ΣΕΡΙΦΟΣ ἥλιος, ἵππος, ὁ-
ΝΙΦΑΣ πλασκία.) — 349
ΣΟΣ — 353. Διὰ τοῦ
Σ

Θ: λάθος, νόθος, πάθος, θῆμα, πόθος. — 354. ΧΡΟ-
ΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (Χάρις, Ρέα, Ὁ-
χλος, Νέσ, Ὀλκός, Ὑαλος, Φά-
ρος, Εμφυλος, Ἰνα, Δῶμα, Ὁρ-
κος. Ὑφαλος.) — 355. Θαρσύνει χολή
τῆς αὐριον ἔσεν ἄμεινον. — 356.
Ἐπὶ ῥώμῃ μὴ ναυχῶ. (ἐπ-
ρῶ μὴ μὴ, ναφ, χό.) — 357. Tê-
te de fou ne blanchit pas.
— 358. Rir bien qui rira le der-
nier. (rir a bi, un qui, rir a le,
d'er nier.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4 τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος δεκαμῆς 2.
Ἡ ἀποπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ'—1761)

Προτείνω Διαγωνισμὸν ΚΓ'
1531 μέχρι 30 Δεκεμβρίου.
Βογιαζίδου

(ΚΓ'—1762)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Μ.
Μ. καὶ C. P., συμμετοχῇ
30λεπτος, προθεσμία δέμηνος,
βραβεῖα ἐκτέλει. Διευθύνσις:
ΚΓ' 1586. — **Βογιαζίδου**

(ΚΓ'—1763)

Τσαρλατάνε, Μ. Μ. δὲν ἔλαβα.
Βογιαζίδου

(ΚΓ'—1764)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
Ἰδρύεται σύλλογος ἐν Ἀθήναις
ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν, δεχό-
μενος μέλη καὶ ἀντιπροσωπείας.
Γράψατε: Ι. Παλαμήδην, Ρ. Ρ.,
Ἀθήναι.

(ΚΓ'—1765)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, θερμά-
τα ὑποστηρίζω. — ΧΑΛΙ-
ΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ.

(ΚΓ'—1766)

ΔΗΛΩΣΙΣ. Γιὰ ἀποφυγὴν κά-
θε συγχύσεως, δηλώνω ὅτι
δὲν ἔχω καμμίαν σχέσηην μὲ τὸν Πα-
δὶ τῆς Καταιγίδος.

Πουλι τῆς Καταιγίδος

(ΚΓ'—1767)

Ελλείψει ἀπαντήσεων ἀκυρῶ δια-
γωνισμὸν μου. Στείλαντας εὐ-
χαριστῶ, ζητῶν συγγνώμην.
Φασουλῆς

(ΚΓ'—1768)

ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΟΤ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΤ
ΕΝΩΣΙΣ ΤΟΤ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΤ
Ὑποψήφιοι Δημοψηφίσματος

(ΚΓ'—1769)

ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ, στὸ δη-
μοψήφισμα μὲ δὴλ μου τὴν
καρδίαν θά σὲ ὑποστηρίξω.

ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΛΙΤΗΣ

(ΚΓ'—1770)

ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

Υποστηρίζωμεν ὅλοι τὸ ὑπέρ-
χον ΘΡΗΝΟΣ ΜΑΝΝΑΣ.
Ἀντιπροσώπειται Μυτιλήνης.

ΒΑΣΙΛ. ΠΑΠΑΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

(ΚΓ'—1771)

Πεθαμμένε Ζωντανέ, ὅταν θέ-
λῃς ἐγὼ δὲν θέλω· δὲν θά θέ-
λω ὅταν θέλῃς, γιὰ νὰ θέλῃς ὅταν
θέλω. Καταλαβού; Τὸ πολίτικον.

Μυστηριώδης Ὑπνωτιστής

(ΚΓ'—1772)

ΤΡΑΠΟΥΛΑ, γελάστηκες νομί-
ζοντας πῶς θά μ' ἀνακαλύ-
ψῃς τόσο εύκολα. Ἀφῆρε τίς φαν-
ταστικὰς σου ἀνακαλύψεις κ' ἂν
εἴσαι ἱκανὸς εὖρε τίς πραγματικὰς.

ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ — ΣΑΜΠΑΝΙΕΡΑ

(ΚΓ'—1773)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Δη-
γήματος. Συμμετοχῇ διδου-
μος. Προθεσμία δέμηνος. Βρα-
βεῖα: Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου,
Πεζοὶ Ρυθμοί, Ἀπ' τὴν Ἀλμα-
λωσία. **ΑΓΡΙΟΚΑΤΣΙΚΟ**

(ΚΓ'—1774)

ΑΥΛΟ ΔΑΚΡΥ, ΦΩΤΗ ΠΛΑ-
ΝΗΤΗ, ΠΟΛΥΤΡΙΧΙ, πολὺ
θὰ μ' εὐχαριστοῦσε ἓνα τετραδί-
ο σας Μ. Μ. Θ' ἀπαντήσω.

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟ

(ΚΓ'—1775)

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλάσσο-
μο, χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλας.
Εἰσερχόμενος στὴν **Κραταῖαν Συμ-
μορίαν** ΤΡΟΜΟΣ, προσκυνῶ
τοὺς ἀρχηγούς.

ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ

(ΚΓ'—1776)

Διαπλάσιακὴ Αὐτοκρατορία, ἀ-
φοῦ μὲ ξέρετε, γιὰτὶ περιορί-
ζεσθε στὸ ἐκτενὲς; Φανερώστε
λοιπὸν ὅσον. — **Σύλλογε Ἀποδ-
μυτε**, δόνειρο εἶδες; — **ΛΥΚΑΥΓΕΣ**

(ΚΓ'—1777)

ΡΟΚΑΜΒΟΛ (Βόμ.), θὰ πεθά-
νῃς στὸ 48ο φυλλάδιο ἀπὸ
ἓνα πολὺ γνωστὸ σου.

ΦΑΝΤΕΣ ΚΟΥΠΑ

(ΚΓ'—1778)

Στὸ Δημοψήφισμα
ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΓ'—1779)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝ. ΜΕΜΦΙΔΟΣ
Μικρῶν Μυστικῶν: **Ὁδὸς ἀπὸν**
Κυρτῶν: **Ἀδελφαὶ Οἰκονόμου**
Στοὺς λοιποὺς χίλια εὐχαριστῶ

(ΚΓ'—1780)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Πῶς μὲ φαντάζεσθε; Αἱ δύο
ἐπιτυχέστεραι ἀπαντήσεις θά
βραβευθοῦν. Ὅποιος θέλει ἄς συ-
νοδεύῃ τὴν ἀπάντησίν του καὶ μ'
ἓνα σκίτσον. Ἐμπρός, παιδιά, ἐδῶ
σὰς θέλω!

ΜΕΜΦΙΣ

(ΚΓ'—1781)

ΔΟΜΕΝΕΑ, σὰ δὲν ξέρεις νὰ
διακρίνῃς τὰ κινῆματα τοῦ θεά-
τρου ἀπὸ τοῦ ταξιδίου, τί θέλεις
καὶ μιλᾷς; Κι' ἓνα ἄλλο: Ἀπὸ
τὸ Baignoire! βλέπεις ἐσὺ τὴν
Νίτσα καὶ τὸν Κόψ στὴν galerie;
ΜΕΜΦΙΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
ἐπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελ-
λόμενος δραχ. 16 διὰ τὸ Ἐσω-
τερικὸν καὶ δραχ. 20 διὰ τὸ Ἐ-
ξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὄψ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφός δρ. 47 καὶ ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προστεθεῖα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἀρραφός καὶ δρ. 5 ὁ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 12, εἴτε ἀρραφός, εἴτε ραμ-
μένος.

Τὸ πρῶτον κατῆγον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.